

РЕШЕНИЕ

№ 16229

гр. София, 28.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 03.04.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Маруся Йорданова

ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска
Виржиния Петрова

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **1153** по описа за **2026** година докладвано от съдия Маргарита Немска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба на В. Г. Х., чрез адв. И. Е. срещу Решение № 69/08.01.2026 г. постановено по НАХД № 14471/2024 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 18 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 24-4332-013116 от 11.06.2024 г., издадено от Г. В. Б., началник група в Отдел „Пътна полиция“ – СДВР, с което на касатора за нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП на основание чл. 175, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца.

В жалбата се твърди, че оспореното решение е неправилно и необосновано. Изтъква се, че от събраните по делото доказателства е установено категорично, че АУАН е съставен при съществени процесуални нарушения, а НП е издадено при нарушение на чл. 36, ал. 2 ЗАНН. Поддържа наведените пред районния съд доводи за отмяна на НП. Моли съда за отмяна на първоинстанционното съдебно решение и на потвърденото с него НП.

В съдебното заседание касаторът се представлява от адв. Е., който поддържа касационната жалба и претендира разноски.

Ответникът - началник група в Отдел „Пътна полиция“ – СДВР, редовно призован, не се явява и не се представлява. По делото е депозирано становище по касационната жалба, чрез юрк. С. М., която излага доводи за нейната неоснователност, претендира юрисконсултско възнаграждение, а в

условията на алтернативност прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар. Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на жалбата.

Административен съд София - град, XXV касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е основателна.

Решението на Районния съд е валидно и допустимо, доколкото същото е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Софийският районен съд е възприел фактическата обстановка, изложена в оспореното НП, като единствено е препратил към нея.

Въз основа на събраните по реда на НПК доказателства, в т. ч. представения с писмо от нотариус К. с рег. № 525 на Нотариалната камара договор за покупко-продажба нотариална заверка на подписите /л. 39/, районният съд е приел, че извършването на вмененото нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП е доказано, като е посочено, че неуведомяването на нарушителя за прекратяването на регистрацията не изключва вината. Изложени са мотиви за липса на процесуални нарушения и в частност липса на допуснати нарушения на чл. 33, ал. 2 и чл. 36, ал. 2 ЗАНН. С тези мотиви, съдът е потвърдил НП.

Така постановеното решение е неправилно по следните съображения:

Неоснователни са оплакванията в касационната жалба за нарушение на чл. 36, ал. 2 от ЗАНН, като съдът споделя мотивите на районния съд, поради което на осн. чл. 221, ал. 2 АПК препраща към тях.

Неправилни обаче са изводите на СРС, че посоченото в НП нарушение е безспорно доказано, както и че знанието на водача за служебното прекратяване на регистрацията не е от значение при преценката дали е осъществен фактическият състав по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП.

Съгласно чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. От представените по делото доказателства безспорно се установява, че на 31.03.2024 г. управляваният от В. Г. Х. мотоциклет „Х. ЦБР“ с рег. [рег.номер на МПС] е със служебно прекратена регистрация.

Според чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, в приложимата редакция от ДВ, бр. 102 от 2015 г., в сила от 01.01.2016 г., доколкото датата на извършване на нарушението е 31.03.2024 г., служебно се прекратява регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането, и се уведомява собственикът на пътното превозно средство. Получаването на уведомление от Гаранционния фонд е задължително при прекратяването на регистрацията, задължително е също и да бъде уведомен собственикът на превозното средство, както предвиждат и чл. 143, ал. 10 от ЗДвП и чл. чл. 186, ал. 2, във връзка с, ал. 1, т. 8 от Наредба I- 45 от 24.03.2000 г. Обстоятелството, че уведомяването на собственика на автомобила за прекратената регистрация, не е изрично предвидено като елемент от фактическия състав на нарушението по чл. 140, ал. 1 вр. с чл. 143, ал. 10 от ЗДвП не означава, че деянието е съставомерно. Обективно невъзможно е собственикът на ППС да има знание за факта и датата на дерегистрация на МПС, ако изрично не е бил уведомен.

От приложеното по делото постановление от 03.06.2024 г. на прокурор при СРП, с което е

прекратена образуваната прокурорска преписка, е видно, че уведомяване на нарушителя за дерегистрацията не е извършено. По делото от страна на ответника по касация не са представени доказателства, които да удостоверяват уведомяването, поради което не може да се приеме за безспорно установено, че посоченото в процесното НП нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП е осъществено от субективна страна.

С оглед изложеното, решението на СРС е неправилно и незаконосъобразно и следва да бъде отменено, като бъде отменено и издаденото НП.

При този изход на спора на касатора се дължат разноски на основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, вр. с чл. 143, ал. 1 от АПК, в общ размер на 600 лв., превалутирани в евро - 306.78 евро, представляващи адвокатско възнаграждение за първата съдебна инстанция, съгласно представен по делото пред районния съд договор.

Предвид тези съображения, Административен съд София-град, XXV касационен състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение № 69/08.01.2026 г. постановено по НАХД 14771/2024 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 18 състав.

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 24-4332-013116 от 11.06.2024 г., издадено от Г. В. Б., началник група в Отдел „Пътна полиция“ – СДВР, с което на В. Г. Х., ЕГН [ЕГН] за нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП на основание чл. 175, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати В. Г. Х., ЕГН [ЕГН] сумата от 306.78 евро /триста и шест евро и седемдесет и осем евроцента/, представляваща адвокатско възнаграждение за две съдебни инстанции.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Председател:

Членове: